

Κήρυγμα Κυριακής ΙΓ΄ Ματθαίου από τη Μητρόπολη Φλωρίνης

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Το γραπτό κήρυγμα της Ιεράς Μητρόπολης Φλωρίνης από την Ιερά Μητρόπολη Φλωρίνης.

Στη σημερινή ευαγγελική περικοπή αναπτύσσεται η παραβολή των κακών γεωργών, την οποία συναντάμε επίσης στο κατά Μάρκον και στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο. Ο Χριστός εισέρχεται στο Ναό των Ιεροσολύμων και διδάσκει το λαό. Τότε οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι, γεμάτοι αγανάκτηση για το θείο έργο του Ιησού, Τον ρωτούσαν με ποια εξουσία ενεργεί και ποιός Του την παραχώρησε. Ο Κύριος, θέλοντας να απαντήσει σ' αυτούς και να τους διδάξει, λέει την παραβολή των δυο υιών και αμέσως μετά την σημερινή παραβολή.

Στην παραβολή αναφέρεται ότι κάποιος οικοδεσπότης φύτεψε αμπέλι, το περίφραξε, έκτισε πύργο και πατητήρι και στη συνέχεια το ενοικίασε σε κάποιους γεωργούς. Την εποχή της καρποφορίας ο οικοδεσπότης έστειλε τους δούλους του για να πάρουν μερίδιο από τους καρπούς από τους γεωργούς, αλλά αυτοί τους έδειραν, τους λιθοβόλησαν, τους σκότωσαν. Τα ίδια ακριβώς έκαναν και όταν έστειλε δεύτερη φορά άλλους δούλους. Ο οικοδεσπότης δείχνει μακροθυμία και στέλνει τον υιό του, σκεπτόμενος ότι αυτόν θα τον σεβαστούν. Οι γεωργοί όμως

σκοτώνουν κακήν κακώς και τον υιό του. Η παραβολή ολοκληρώνεται με την ερώτηση του Ιησού τί πρέπει να πράξει ο οικοδεσπότης, και με την απόκριση αυτών, ότι πρέπει να εξολοθρεύσει τους γεωργούς και να το δώσει το αμπέλι σε άλλους.

Οικοδεσπότης στο «αμπέλι» είναι ο ίδιος ο Θεός. Ο ισραηλιτικός λαός είναι το πνευματικό «αμπέλι» και φράχτης του, όπως πολύ ωραία ερμηνεύει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ο νόμος του Μωϋσή. Γεωργοί είναι οι αρχιερείς και οι άρχοντες του λαού και κατάλληλος καιρός για τη συγκομιδή η εποχή των Προφητών, έως και του Ιωάννου του Προδρόμου, που ήρθαν ως απεσταλμένοι του Θεού, για να συγκεντρώσουν τους καρπούς της αλήθειας που εμπιστεύθηκε ο Θεός στο λαό Του.

Η ιστορία όμως όλων εκείνων των απεσταλμένων του Θεού είναι φοβερά τραγική. Οι γεωργοί έγιναν εγκληματίες! Οι άρχοντες φόνευσαν τους Προφήτες! Ο Μιχαΐας δάρθηκε, ο Ησαΐας πριονίσθηκε, ο Ζαχαρίας λιθοβολήθηκε, ο Ιερεμίας πνίγηκε σε λάκκο, ο Τίμιος Πρόδρομος με τη ζωή της αλήθειας και με την τίμια γλώσσα του κηρύγματός του ήρθε αντιμέτωπος με τον Ηρώδη, για να αποκεφαλισθεί τελικά απ' αυτόν. Ο άγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος γράφει χαρακτηριστικά: «Εκείνοι που δεν είχαν να δώσουν, αν και ήταν οφειλέτες, δεν έπρεπε να αγανακτούν ούτε να επιδεικνύουν σκληρότητα, αλλά να παρακαλούν. Αυτοί όμως όχι μόνο αγανάκτησαν, αλλά και γέμισαν τα χέρια τους με αίμα. Αν και έπρεπε να τιμωρηθούν, ζήτησαν να γίνουν τιμωροί. Γι' αυτό και έστειλε και δεύτερους και τρίτους απεσταλμένους, για να αποδειχθεί η κακία τους και η φιλανθρωπία του Θεού».

Μετά τους Προφήτες ο Θεός, έχοντας εξάντλησε, θα μπορούσαμε να πούμε, το έλεός και την φιλανθρωπία Του, έστειλε τον Υιό Του, για να συνετίσει τους γεωργούς, για να βάλει τάξη στο «αμπέλι». Όμως τα πράγματα άλλαξαν; Όχι. Μισήθηκε ο Υιός, δεν αναγνωρίσθηκε από τους θρησκευτικούς ηγέτες, περιφρονήθηκε, συκοφαντήθηκε, διώχθηκε έξω από το «αμπέλι», από την αγία Σιών, κι εκεί σταυρώθηκε από εκείνους που τόσο αγάπησε!

Στην ερώτηση του Κυρίου πώς πρέπει να αντιμετωπίσει ο οικοδεσπότης τους γεωργούς εκείνους, οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι απάντησαν ότι πρέπει να τους εξολοθρεύσει με τον χειρότερο τρόπο και το αμπέλι να το δώσει σε άλλους γεωργούς. Κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, οι ίδιοι με τον τρόπο τους υπογράφουν την καταδίκη τους, αφού ως ιερείς είχαν το χάρισμα της ιερωσύνης και, χωρίς να το γνωρίζουν, προφήτευσαν αληθινά. Ο οικοδεσπότης-Θεός τώρα πήρε το «αμπέλι» από τα χέρια των κακών γεωργών και των αναξίων αρχόντων και το 'δωσε σε άλλους γεωργούς, τον νέο Ισραήλ, τους χριστιανούς. Η Εκκλησία,

ως «Θεοῦ γεώργιον» και «Θεοῦ οἰκοδομή», είναι η αισχύνη του παλαιού Ισραήλ.

Μέσα από τη σημερινή παραβολή προβάλλεται με εντυπωσιακό τρόπο η χωρίς όρια αγάπη του Θεού για τον κόσμο, παρά τις αμαρτωλές και εχθρικές εν πολλοίς αντιδράσεις του προς Αυτόν. Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός λέει ότι ο Υιός και Λόγος του Θεού κατέβηκε κατ' οικονομία για χάρη μας στη γη και φανέρωσε έτσι τον υπερβολικό πλούτο της αγάπης Του προς εμάς. Διότι ενώ εμείς Τον μισήσαμε, Τον απαρνηθήκαμε και γίναμε δούλοι σε άλλον, Αυτός όμως έμεινε σταθερός, έχοντας αμετάβλητη την προς εμάς αγάπη του.

Και σήμερα δεν λείπουν οι κακοί γεωργοί, αλλά και όλοι εκείνοι που με κάθε τρόπο, χωρίς να ντρέπονται τον Κύριο του «αμπελιού», αμαρτάνουν και αποκόπτουν την ύπαρξή τους από το «κλήμα» της Εκκλησίας! Οι κακοί αυτοί γεωργοί του αμπελώνα της Εκκλησίας, όσο κι αν κοπιάζουν, δεν πρόκειται πια να καταστρέψουν το «αμπέλι» του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού, γιατί είναι ποτισμένο με το πανάχραντο αίμα Του, γιατί είναι αυτό το ίδιο το σώμα Του!

Ο Ιησούς Χριστός είπε πως «Εγώ είμαι η άμπελος, εσείς τα κλήματα». Δηλαδή οι χριστιανοί έχουμε κληθεί να είμαστε τα ζωντανά κλαδιά της «αμπέλου» του Σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Αυτό έχει πολύ μεγάλη σημασία για τον κάθε πιστό.

Ας μείνει ο καθένας μας «κλήμα» Χριστού, ενωμένος με την πηγή των χυμών, το Θεάνθρωπο Κύριό μας. Εκείνος θα τιμήσει την αγάπη μας, θα εκτιμήσει τη θυσία μας.

Είμαστε σήμερα το «κλήμα» της Εκκλησίας Του στη γη, αύριο θα μας κάνει υιούς και της ατελεύτητης Βασιλείας Του.

Είναι λίγο αυτό; Γένοιτο!

Αμήν.